KUNUT

KUNUT

Kunut, lügatta "huzuyla itaat" anlamındadır. Allah Tealâ'nın Hz. Meryem'e hitaben buyurduğu şu söz de bu anlamda kullanılmıştır:

"Ey Meryem, Rabbine divan dur."[1]

Ancak namazla ilgili olarak söz konusu edildiğinde, tüm namazların ikinci rekâtında okunan dua kastedilir.

İmam Cafer Sadık (a.s), "Bütün gönlünle O'na yönel." ayetinin tefsirinde şöyle buyuruyor:

"Ayetin orijinalinde geçen "tebettel"den maksat, namazda dua için elleri kaldırmaktır." [2]

"Tebettel" sözlükte "Allah'tan başkasından ümit kesmek" anlamına gelir. [3]

Kur'ân-ı Kerim, "Rabbinize yalvararak ve gizlice dua edin."[4] buyurmaktadır. Allah'a yalvarma ve tazarru etmenin nişanelerinden biri de dua için elleri kaldırmaktır. Fakir ve muhtaç olan insan mutlak zengine el açar, sadece O'ndan ister ve O'ndan başkasına gönül vermez.

Evet, namazda kunut tutmak müstehaptır; fakat o kadar önemsenmiştir ki İmam Rıza (a.s) Me'mun'a mektubunda şöyle yazmıştır:

"Kunut günlük namazların tümünde, farz bir sünnettir." [5]

Elbette bu sözden İmam'ın maksadı kunutun önemini vurgulamaktır. Nitekim, insan rükûya varmadan önce kunut okumayı unutursa, rükûdan sonra kaza etmesi müstehaptır, secdede hatırlarsa selâmdan sonra kaza edebilir.

Kunut adabında şöyle geçer: Elleri yüzün karşısına kadar kaldırın; ellerin için göğe baksın; iki eli birbirinin yanında tutun ve baş parmak dışında diğer parmakları birbirine bitiştirin. Dua okurken ellerinizin içine bakın ve duayı -namazı cemaatte kılıyorsanız- cemaat imamının duymayacağı şekilde yüksek sesle okuyun. [6]

Kunutun özel bir duası yoktur, insan istediği duayı okuyabilir; duanın Arapça olması da gerekmez, herkes kendi diliyle isteklerini isteyebilir. Elbette ki Kur'ân dualarını ve Ehlibeyt İmamlarının (a.s) okudukları duaları okumanın apayrı bir fazileti vardır.

Namazların Kunutu

Namazların tümünde kunut sayısı aynı değildir; beş vakit namazın her birinde, ikinci rekâtın rükûsundan önce bir kunut vardır. Fakat iki rekât olan cuma namazında iki kunut vardır; biri birinci rekâtın rükûsundan önce, diğeri ise ikinci rekâtın rükûsundan sonra.

İki rekât olan Ramazan ve Kurban Bayramı namazında dokuz kunut vardır; beş kunut arka arkaya birinci rekâtta rükûdan önce ve dört kunut da ikinci rekâtta; ama bu kunutların özel bir duası vardır.

İki rekât olan ve her rekâtta beş rükû yapılan Ayat namazında ikinci, dördüncü, altıncı, sekizinci ve onuncu rükûlardan önce kunut okunması müstehaptır; fakat o-nuncu rükûdan önce bir kunut okumak da yeterlidir.

Bir rekâtlık olan ve gece namazının sonunda kılınan Vitir namazında uzun bir kunut vardır ve onda bir çok duanın okunması müstehaptır; örneğin 70 defa istiğfar etmek, 300 defa "el-afv" demek ve kırk mümine dua etmek.

Yağmur namazında da bayram namazı gibi birinci rekâtta beş kunut, ikinci rekâtta ise dört kunut vardır.

Her halükârda, kunutu uzatmak müstehaptır. Ebuzer, Resulullah'a (s.a.a), "Hangi namaz daha üstündür?" diye sorunca, şöyle buyurdu: "Kunutu uzun olan namaz; kunutunu uzatan kimse kıyametin korkunç menzillerinde daha rahat olur." [7]

Masum Kişilerin Kunutu

İbn-i Mesud, Müslüman olmasının nedenini Resulullah (s.a.a), Hz. Ali (a.s) ve Hz. Hatice'nin kıldığı üç kişilik namazı ve onların uzun kunutunu görmesi olduğunu söylemektedir. [8]

Âl-i Yâsîn ziyaretinde Hz. Mehdi'ye (a.f) selâm verirken şöyle diyoruz:

"Selâm olsun sana namaz kıldığın ve kunut okuduğun an."

Masumlardan her birinin kunutta okudukları uzun dualar nakledilmiştir; zamanımız müsait olmadığı için onlara değinmeyeceğiz. Kunuttaki bu kadar bereketlere rağmen Ehlisünnet'te bunun uygulanmayışı insanı hayrete düşürmektedir; Hz. Ali ve Hulefa-i Raşidin namazlarında kunut okumuyorlar mıydı ki?

Kunutta sadece kendimizi ve şahsî isteklerimizi düşünmeyelim. Hz. Zehra (s.a) "Önce komşu, sonra evin içi" [9] buyuruyor. Allah Tealâ, diğerleri için dua edenin şahsî isteklerini kabul edeceğini vaadetmiştir.

Kunutta din düşmanlarına beddua etmeli, Allah'tan İslâm ve Müslümanların zaferini dilemeliyiz. Resul-i Ekrem (s.a.a) kunutunda bir grubun ismini söyleyerek lânet ediyordu. Hz. Ali (a.s) de namazının kunutunda Muaviye ve Amr-ı As'a lânet ediyordu. [10] Her halükârda, tevelli ve teberri dinimizin bir parçası ve hatta temelidir:

"Din sevgiden ve buğzden başka bir şey değildir."[11]

Kaynak: Tebyan

---

[1]- Âl-i İmrân, 43

[2]- Vesail'uş-Şiâ, c.4, s.912

[3]- Müfredat-ı Ragıb

[4]- A'râf, 55

[5]- Bihar'ul-Envar, c.82, s.197

[6]- Tevzih'ul-Mesail'de kunut meseleleri

[7]- Bihar'ul-Envar, c.82, s.200

[8]- Bihar'ul-Envar, c.38, s.280

[9]- Bihar'ul-Envar, c.43, s.81

[10]-Bihar'ul-Envar, c.82, s.201

[11]-Bihar'ul-Envar, c.68, s.63